

языцы на Библиѣ-тѣ, и не припознавалъ, като пріятели-тѣ му, че слово-то Божіе е вседозволно. За това, той често ся вдавалъ въ странни тълкованія. Лутеръ, додѣто былъ при него, го въздържалъ въ приличны-тѣ прѣдѣлы; но дошло врѣме та Карлшадтъ ся лишилъ отъ Лутерово-то спасително обюзданіе. Въ университетъ-тѣ, въ параклисъ-тѣ, въ цѣлый-тѣ Виттембергъ, мургаый-тѣ Карлшадтъ, който никогашъ не былъ ся отличилъ въ краснорѣчіе, исказвалъ мысли — наврѣменѣ дълбоки, но често въстърженны и прѣувеличены. “Каква глупость,” казалъ той, “да мыслятъ челоуѣци-тѣ, че Реформація-та трѣбва да ся остави въ рѣцѣ-тѣ на Бога! Новъ редъ на работы начина. Сила-та на челоуѣка трѣбва да ся упражни; и горко нему който отетѣни, вмѣсто да ся въскачи на проломъ-тѣ въ дѣло-то на всесилнаго Бога!”

Рѣчь-та на Архидіаконъ-тѣ прѣдала нетърпѣливостъ-тѣ му на слушатели-тѣ му. “Каквото Папа-та е издигналъ е нечестіе,” ся провикнѣли нѣкои искренни и праводушни людіе, повліяни отъ Архидіаконовы-тѣ думы. “Нека не станемъ съучастници въ тѣзи мерзости, като ги оставимъ да съществуваатъ. Коего слово-то Божіе осжда,